

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **LERMAX FACILITY s.r.o.**, IČO 06421997
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. 700/1.30/19-4, sp. zn. S9-2018-492,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 31. 5. 2019, č. j. 700/1.30/19.4, sp. zn. S9-2018-492, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalším řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám Mgr. Radima Strnada, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil výrok o vině, a ve zbytku zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 11. 2018, č. j. 28208/9.30/18-7, kterým správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že 2 cizincům ukrajinské, resp. uzbecké státní příslušnosti umožnil výkon nelegální práce v České republice dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy závislé práce mimo pracovněprávní vztah, a zároveň 3 cizincům státní příslušnosti Kazachstán, Uzbekistán a Ukrajina umožnil výkon nelegální práce v České republice dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, tedy bez platného povolení k zaměstnání. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“) a § 140 odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 180 000 Kč. Uvedená změna výroku I. napadeného rozhodnutí oblastního inspektorátu ze strany žalovaného spočívala vždy toliko v přesné specifikaci ustanovení zákona o zaměstnanosti, tj. nahrazení slov „ust. § 89 zákona o zaměstnanosti“ slovy „ust. § 89 zákona o zaměstnanosti“ a opravy zjevné chyby v obchodní firmě společnosti, ve které mělo k výkonu nelegální dojit, tj. nahrazení slova „BESTPLAST“ slovem „BESPLAST“. Ve zbývajících výrocích (co do viny i uloženého trestu) nicméně žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil jako věcně správné a odvolání žalobce zamítl jako nedůvodné.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě, že u osoby A. D. žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, nepodložili své závěry o nelegálním zaměstnávání této osoby žalobce v podstatě žádnými konkrétními důkazy. Ve vztahu k tomuto cizinci se tak žalovaný dostal do důkazní nouze, neboť ze spisového materiálu vůbec nelze dovodit, že by žalobce umožnil výkon nelegální práce A. D.
4. Dále se podle žalobce správní orgán prvního stupně dopustil procesního pochybení v řízení o spáchání přestupku, spočívajícího v založení výroku o vině žalobce pouze na protokolu o kontrole ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1319/9.71/18-14, což je dle žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nepřipustnou praxí. Žalobce taktéž rozporuje postup správního orgánu prvního stupně, spočívající ve faktickém nahrazení svědeckých výpovědí jednotlivých osob v řízení o přestupku jejich součinností ve smyslu § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, v rozhodném znění (dále jen „kontrolní řád“). Dle žalobce tak správní orgán prvnímu stupně zamezil žalobci v možnosti klást svědkům otázky a dopátrat se odpovědím na tyto otázky, které by mohly být v rozporu se závěry správního orgánu prvního stupně.
5. Konečně žalobce uvádí, že u osob, u kterých byla správním orgánem prvního stupně vyžadována součinnost, pro požadování této součinnosti nebyly splněny podmínky, neboť dle kontrolního řádu je kontrolující osoba oprávněna vyžadovat součinnost po povinných osobách pouze tehdy, když tuto součinnost nemůže poskytnout sám žalobce.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

7. Žalovaný dále uvádí, že žalobce rozporuje procesní postup žalovaného, nikoliv věcné posouzení skutkového stavu. K výroku v části, v níž správní orgán prvního stupně konstatoval, že pan D. vykonával závislou práci pro žalobce, žalovaný uvádí, že tento závěr má oporu v provedeném dokazování a ve spisové materii. Žalovaný taktéž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že protokol o kontrole nelze použít, neboť se nejednalo o jediný důkaz, který byl v řízení proveden, veškerá procesní práva žalobce byla zachována, avšak tento svých práv nevyužil a zůstal v řízení o přestupku pasivní.
8. Dále k poskytnutým součinnostem žalovaný uvádí, že tyto byly provedeny v souladu se zákonnými požadavky, neboť žalobce v době provádění kontroly nebyl přítomen v místě provedení kontroly, a zároveň povaha poskytované součinnosti vylučovala, aby tato součinnost mohla být poskytnuta jinými osobami, než po nichž byla vyžadována.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
10. V první řadě krajský soud považuje za podstatné uvést, že žalobce v žalobě v podstatě nerozporuje skutkové závěry žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně. Jeho polemika se vztahuje k dodržení procesních pravidel, za jejichž použití žalovaný k předmětným skutkovým závěrům dospěl.
11. Žalobce předně namítá, že správní orgán prvního stupně založil svůj výrok o vině žalobce za spáchaný přestupek výlučně na protokolu o kontrole ze dne 4. 6. 2018. Tuto námitku krajský soud neshledává důvodnou. Je potřeba dát žalobci za pravdu v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu je k použití protokolu o kontrole, jako jediného důkazu k uznání obviněného vinným ze spáchání přestupku, skeptická. Nicméně skutkové okolnosti, za kterých Nejvyšší správní soud dospěl uvedeným závěrům, se značně lišily od skutkových okolností v nyní projednávané věci. V řízení, jehož výsledkem byl rozsudek ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, například správní orgán prvního stupně rozhodoval za situace, kdy stěžovatel v řízení o spáchání přestupku navrhoval vlastní důkazní prostředky k vyvrácení tvrzení správního orgánu prvního stupně. V řízení, jehož výsledkem byl rozsudek ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, pak správní orgány vůbec neprovedly protokol o kontrole v rámci dokazování. V rozsudku ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že protokol o kontrole je přípustný jako klíčový důkazní prostředek, pouze v Nejvyšším správním soudem projednávané věci nebyl dostatečně konkrétní pro uznání stěžovatele vinným ze spáchání přestupku. Co je však pro skutkové okolnosti všech řízení, v nichž Nejvyšší správní soud učinil závěry o dostatečnosti protokolu o kontrole jako klíčového důkazu k uznání stěžovatelů vinnými ze spáchání přestupků, stěžejní, je že stěžovatelé v Nejvyšším správním soudem projednávaných věcech vždy alespoň v určité fázi řízení (správního či soudního) fakticky rozporovali závěry, učiněné správním orgánem prvního stupně v předmětných protokolech o kontrole.
12. Naproti tomu žalobce zůstal v průběhu celého řízení o spáchání přestupku pasivním, nevyjádřil se ani k protokolu o kontrole, ani neuplatnil své právo vyjádřit se k důkazům, provedeným správním orgánem prvního stupně v protokolu o provedení důkazů listinou ze dne 18. 10. 2018, č. j. 20369/9.30/17-6, přestože byl o této možnosti řádně poučen, ani

nenavrhoval další důkazy, které by závěry správního orgánu prvního stupně jakkoliv zpochybňovaly. Následně podal žalobce blanketní odvolání, které ani k výzvě žalovaného nedoplnil. Konečně ani v žalobě žalobce nenabízí jediný věcný argument, jenž by zpochybňoval skutkový stav tak, jak jej žalobce zjistil. Žalobce spíše formalisticky trvá na tom, že protokol o kontrole ze dne 4. 6. 2018 neměl být použit jako jediný klíčový důkaz pro přijetí výroku o vině žalobce, aniž by však konkretizoval, v čem je vlastně předmětný protokol o kontrole co se týče skutkového stavu nekonkrétní, s výjimkou skutkových zjištění ve vztahu k zaměstnanci A. D., což však žalobce koncipoval jako samostatnou námitku, k níž se krajský soud vyjádří níže. Krajskému soudu se proto námitka žalobce za situace, kdy ve správním řízení, ani v řízení před soudem fakticky nezpochybňuje skutkové závěry, učiněné v protokolu o kontrole, a až na výjimku nezpochybňuje ani dostatečnost zjištěných skutkových okolností v protokolu o kontrole, a kdy nadto z protokolu o provedení důkazů listinou ze dne 18. 10. 2018 vyplývá, že správní orgán prvního stupně řádně provedl dokazování, jehož součástí byly i jiné důkazní prostředky, než čistě samotný (věcně ani nerozporovaný) protokol o kontrole, jeví jako čistě účelová, proto ji nemůže hodnotit jako důvodnou.

13. V této souvislosti lze odkázat na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, stran důkazní aktivity obviněného z přestupku. V uvedeném usnesení zdejší soud mimo jiné konstatoval: *„Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní..... Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.... Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“* Pokud tedy stěžovatel netvrdil nic jiného, než co zjistil správní orgán prvního stupně na místě samém, správní orgány měly legitimní důvod z toho vycházet. Není povinností správního orgánu „domýšlet“ za stěžovatele jiná skutková tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy.
14. Obdobně krajský soud hodnotí námitku žalobce ve vztahu k součinnosti provedené písemnými podáními, kterými měl správní orgán prvního stupně nahradit svědecké výpovědi v řízení o přestupku s žalobcem. V první řadě je potřeba uvést, že v rámci poskytnutí součinnosti není vyloučeno, aby kontrolující orgán získával údaje od kontrolovaných či povinných osob. To vyplývá mj. z § 8 písm. f) ve spojení s § 8 písm. c) kontrolního řádu. Nadto je potřeba uvést, že opětovně z celého průběhu správního řízení i řízení před krajským soudem se jeví, že žalobce zjištění, učiněná v předmětných písemných podáních věcně vůbec nerozporuje (stejně jako samotný protokol o kontrole, jehož jsou nyní napadané součinnosti s panem S., panem P., paní I. součástí). V žalobě sice žalobce namítá, že nemohl být osobně přítomen poskytnutí součinnosti a klást předmětným osobám otázky, jako by tomu bylo možno v případě provedení svědeckých výpovědí,

z celého průběhu řízení o přestupku i v řízení před krajským soudem však vyplývá, že se žalobce v průběhu celého správního řízení ke kontrolním zjištěním vůbec nevyjádřil, a že by tudíž chtěl skutečnosti, zjištěné v těchto písemných součinnostech, jakkoliv rozporovat. I tuto námitku žalobce tak krajský soud považuje za účelovou, a nemůže ji proto uznat důvodnou.

15. Stejně tak není důvodná námitka žalobce, že pro požadování součinnosti po osobách, uvedených v přechozím odstavci, nebyly splněny podmínky. V první řadě je potřeba uvést, že žalobce měl na pracovišti, které bylo předmětem kontroly, dne 11. 1. 2018, přítomnu zaměstnankyni, která uvedla, že zastupuje v nepřítomnosti jednatelku žalobce (paní O.). Ta však správnímu orgánu prvního stupně sdělila, že podrobnosti o realizaci zakázky pro společnost VELKÁ PECKA s.r.o. nezná. Nadto z předmětných poskytnutí součinností vyplývá, že požadované informace byly vždy osobně sjaty s povinnou osobou, tedy popis spolupráce s žalobcem z pohledu odběratele (paní I., pan P.) nebo popis náplně vlastní práce (pan S.). Dle krajského soudu tak správní orgán prvního stupně za účelem získání nezbytných informací byl oprávněn uložit povinnost součinnosti též povinným osobám, neboť žalobce, resp. osoba žalobce na pracovišti společnosti VELKÁ PECKA s.r.o. zastupující, nebyla schopna, resp. ani nemohla poskytnout správnímu orgánu prvního stupně požadované takovým způsobem, jakým byly získány od povinných osob.
16. Námitku, kterou však krajský soud shledává za důvodnou, je žalobní námitka, že správní orgán prvního stupně zcela nedostatečným způsobem prokázal výkon závislé práce A. D. pro žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně založil své závěry doslova na jednovětem popisu skutkových zjištění, spočívajících v tom, že A. D. v době kontroly přijímal zboží a skládal jej do regálu. Důkazy, kterými své závěry správní orgán prvního stupně dále podložil, představuje jediné e-mailové sdělení společnosti VELKÁ PECKA s.r.o., v němž tato společnost uvedla, že A. D. je zaměstnancem žalobce. Předmětné sdělení je přitom v rozporu s tím, co uvedl sám A. D., který totiž do seznamu kontrolovaných osob zapsal, že je OSVČ, pracující pro společnost ZOXY s.r.o. Správní orgán prvního stupně se tímto rozporem jakkoliv nezabýval, a zcela nekriticky přijal sdělení společnosti VELKÁ PECKA s.r.o., aniž by zdůvodnil, proč e-mailové sdělení této společnosti považuje za důvěryhodnější než informaci poskytnutou A. D.
17. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tak zřejmé, že správní orgán prvního stupně v podstatě generalizuje závěry, zjištěné ve vztahu k výkonu práce jiných cizinců v rámci kontroly (zejména pana V. S.) a vztahuje je i na A. D., aniž by však tento postup či závěr jakkoliv podložil skutkovými zjištěními. Správní orgán prvního stupně tak použil ve vztahu k A. D. formulace jako *„bylo prokázáno, že pan D. [a další] vykonávali totožný charakter práce jako ostatní zaměstnanci...“*, *„pan D. i pan S. tak byli zařazeni prostřednictvím obviněného do organizační struktury...“*, *„Pan D. [a další] neměli ze strany obviněného vyčleněnu jakoukoli činnost, kterou by jako OSVČ sami zajišťovali...“*, *„pan D. [a další] při výkonu práce museli spolupracovat s ostatními pracovníky dalších subjektů...“*, aniž by pro podporu těchto závěrů provedl jediný relevantní důkaz. Jak již přitom krajský soud uvedl, z dokazování, provedeného správním orgánem prvního stupně, nevyplývá, že by mezi žalobcem a panem A. D. vůbec existoval jakýkoliv vztah, ať už zaměstnanecký nebo obchodněprávní, natož aby z provedeného dokazování vyplývalo, že pan A. D. prováděl pro žalobce závislou práci. Takový postup v řízení trestně správní povahy je zcela nepřipustný, neboť zcela rezignuje na naplnění zásady materiální pravdy, tedy zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 písm. s. ř. s.), a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
19. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
20. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba) ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a dva režijní paušály ve výši 2×300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
21. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec

nebo

člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci

žalobce: **LERMAX FACILITY s.r.o.**, IČO 06421997
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. 700/1.30/19.4, sp. zn. S9-2018-492

takto:

Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2020, č. j. 29 Ad 7/2019-34, ve znění: „Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč k rukám Mgr. Radima Strnada, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku“ **se opravuje** tak, že správně zní: „Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč k rukám advokátky žalobce Mgr. Heleny Pindejové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

Odůvodnění:

22. Krajský soud v Brně vydal dne 27. 11. 2020, č. j. 29 Ad 7/2019-34, kterým shledal žalobcovu žalobu za důvodnou, a proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. 700/1.30/19.4, sp. zn. S9-2018-492, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). Dále pak rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).
23. Po vydání výše uvedeného rozsudku krajský soud zjistil, že advokát žalobce Mgr. Radim Strnad, sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, má na vlastní žádost od 19. 11. 2019 pozastaven výkon advokacie, přičemž ze sdělení České advokátní komory vyplývá, že jako svého zástupce si od stejného data určil Mgr. Helenu Pindejovou (advokátku ev. č. 13993), sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno. Došlo tedy k nesprávnému označení právního zástupce žalobce.
24. Dle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné

nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

25. S ohledem na skutečnost, že v označení napadeného rozhodnutí došlo ke zjevné chybě v psaní, rozhodl soud podle § 55 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 54 odst. 4 s. ř. s. tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Na základě § 106 odst. 2 s. ř. s. běží od doručení opravného usnesení znovu lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2020, č. j. 29 Af 20/2018-99.

Brno 2. prosince 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu